

*Αναψε ξανά φωτιάς
κι' ἄς στολίσουμε μυρτιάς
τὼν σπαθιῶν μας τῆς λαπίδας.

Πέταξε, ψυχή, ψηλά
καὶ μὴν ἐρπης χαμηλά,
κι' ὑπεράνω κάθε πάθους, ποὺ τυφλάνει τοὺς θνητούς,
σὺ μεγάλυνον καὶ ζῶντας, σὺ μεγάλυνον κι' αὐτούς,
ποὺ μάγλωσαν μὲ δόξαν καὶ μ' ἐδάφη τὴν Ἑλλάδα
καὶ δὲν ἔχει πιά τῆς δάφνης μοναχὰ γιὰ τὰ σιφάδα.

Β'

**Περικλῆτος ὁ κλάδρος
ὁμιλεῖ περὶ τῆς Δύρας.**

Π. — Μὰ κι' ἐγὼ τῆς πρωτεύουσας ὁ περιπαρῆς υἱός,
ποῦ μ' ἐτίθρανε τὰ χρόνια,
μόλις ἔφεξε, βρὲ βλάμη, ροδοδάκτυλος ἠώς,
ἔυπνησα μὲ τὰ κανόνια.

Γροῦπος ἴχνησε βαρδὸς
κι' ἔστρεψα περιχαρῆς
σὲ χαλιδονῶν φωνιάς.

Ἄλλὰ φέτος, συμπόλιτῃ,
δὲν μοῦ λέρωσαν τὴ μύτη
τῶν πουλιῶν ἢ κουτσουλιάς.

Κι' ἐνθ' μεγάλο σκελετοὶ
παρήλυναν ἐμπρὸς μου
ἴγηγα κι' ἐγὼ τὴν τελετὴ
μὲ πλῆθος νέου κόσμου.

Ἐν στάσι· κι' ἐν ἀναμονῇ προσμένον οὐδέτερά,
οὐδέτερος ἐθάρτασα,
οὐδέτερος ἐθάρτασα
τὴν νησιτικὴν γαστέρα.

Βεβαίως ξέρεις πῶς αὐτὴ
ὅταν πεινάσῃ δὲν κραταί
ποσῶς οὐδετερότητά.

Τοῦτο θαρρῶ πῶς πρὸ πολλοῦ
εἶναι γνωστὸν κι' ἐδῶ κι' ἄλλοι,
κι' εἰς πᾶσαν ἀνθρωπότητά.

Μήτε δὲδ' ἡμέραις ἀφογὸς νὰ μείνῃ δὲν μπορεί,
θέλει νὰ δρᾷ νυχθημερόν, δὲν διακρίνει γένει,
κι' ὅπουτ' ἀφιλάρακό μου, τὴν πιάστ' τὸ μπορεί
ἐκ τῆς οὐδετερότητος δαμονιόσῃ θγαίνει.

Καὶ γαλονάδες ἔβλεπα χρυσὸς καὶ φωτοβόλους,
κι' ἔπερασα κι' ὁ Γούναρης μὲ τοὺς Συμβούλους ἔδους.

Ἐχει κι' ὁ Γούναρης ποιά
Πρωθυπουργοῦ προσόντα,
καὶ λίνε πῶς χαμογαλά
κι' αὐτὸς σὰν τὴν Τζωνόντα.

Φ. — Ἐοῦ, μωρὲ, 'συνεθίσεις νὰ καίης θυμιάματα
σ' ἄλων τὰ μειδιάματα.

Π. — Ἐχει κι' αὐτὸς πυγμὴ βαρειά,
ὅπου σὲ κάνει πῆτα,
καὶ σήμερ' ἀπὸ δρῆ χωριά
ἔγινε μὲ τὸν Κρήτα.

Μέσα σ' τὸ πλῆθος γύριζα σὰν πρόσφυς κακομοίρης,
κι' ἐρώτησα τὰ σκέρι
μὴν εἶδε τὸν Λευτέρη,
καὶ πῶς δὲν φαίνεται παρὼν τέτοιος καραβοκύρης.

Κι' ἔμαθα κατὶ πράγματα,
ποῦναι, βρὲ Φασουλῆ,
γιὰ γέλοια καὶ γιὰ κλάμματα
κι' ἄλλοι καὶ τρεῖς ἄλλοι.

Οὐδετερότης ἔσω
καὶ βρασις ἐδῶ πέρα,
κι' ἔλθε νὰ σοῦ τῆς βρέσω,
τῆς πρωτεύουσας ἔλερα.

**Τρολλοῦ παπᾶ Βαγγέλια,
ποῦ σκεῖ μ' αὐτὰ τὰ γέλοια.**

Ἐκεῖν' τότε τῆ καίφ',
τῆ κατὰ πάντα πονηφ'.

ποῦ πῆγιναν τὰ πράγματα κακὰ ψυχρά καὶ μαύρα
κι' ἐνδόξως εὐρωτάετο καὶ πομπωδὸς ἡ Λαύρα,
καὶ γίγαντας τὼν θαλασσῶν ὕμνοῦντο καὶ χερσαῖοι,
προσῆλθον κατὶ Γραμματεῖς καὶ κατὶ Φαρμακοῖι
κι' εἶπον πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τοιαῦτα περιτρώς:
ἐμνήσθημεν πῶς ὁ γνωστὸς, ὁ Κρητικὸς ὁ πλάνος,
ἐπευφημεῖται ζωηρῶς ὅπου κι' ἂν ἐμφανίζεται
καὶ κάθε μαθητῆς πιστὸς μὲ τοῦτον δαμονίζεται.

Κέλυσον οὖν τὴν σήμερον στενῶς ἀποκλεισθῆναι
τὸν πλάνον τὸν ἐπάρατον καὶ περιφρουρηθῆναι.
Πᾶν μέτρον τῶρα κατ' αὐτὸ ταχύτητα ληφθήτω,
κι' ἄς πᾶν καὶ χωροφύλακας κι' ἄς πᾶν καὶ πυροσβέσται,
μήπως καὶ νῦν οἱ μαθητὰ τὸν πᾶρουν μὲ τὰ ζήτω
κι' ἡ νέα πλάνη βεβαίως χαίρειν τῆς πρώτης ἔσται.

Κι' εἶπον αὐτοῖς ὁ γρήγορα πρὶν μᾶς τὴν καταφῆρη
σεῖς κουστωφίαν λάβετε καὶ σῦρτα σ' αὐτὴν Λευτέρη,
κι' ἀγρόπινος ἐπιέλιπετε τοῦ πλάνου τὸ κοκάκι
καὶ πάντας ἀποκλείσατε καὶ τὸν Μαρκαντωνάκη.

Ἐκεῖνοι δ' ἐπορεύθησαν πρὸς Βενιζέλον τότε
καὶ περιεργῶς ἔχασαν ἰθαγενεῖα καὶ ἔνοι,
κι' ἔλασαν σ' αὐτὰ ποδάρα των φρουροῦντες στρατιῶται
κι' ἀγρόπινος κατεσκόπευαν ποῖς μπιάνεικα ποῖς βγαί-
κι' ἐμπόδιζαν τὴν εἰσοδὸν ἀνευ γραπτήσ' ἀδείας,
τηροῦντες καὶ τὸν Κλέαρχον μετὰ τῆς κουστωφίας.